

Няма добри или лоши неща, мисленето ги прави такива

Стилияна Стоянова

Дуалността е навсякъде около нас. Лекарство, което има силата да ти помогне, същевременно причинявайки щети на друго място различно от болестта ти. Песен, която има силата да те зарадва и в същия момент да разплаче някой друг. Човек, който е почитан от едни и омразен на други. Всеки гледа от собствен ъгъл света. Изхождайки от различните гледища, които притежаваме, няма как едно нещо да е еднозначно за всички. И всичко в живота е въпрос на начин на мислене, а мисленето ни идва от това как възприемаме света, т.е. чрез емоциите, които изпитваме. Какво е добро? Какво е зло? От какво се ражда дуалността?

Дуалността произлиза от представите ни за доброто и злото. Това, че те са две различни неща, идва от емоционалната ни настройка за правилно и грешно. По начин който е неизвестен за нас, едно и също нещо може едновременно да притежава и двете проявления – и на доброто и на лошото в себе си. Мисленето ни е резултат на вярванията и опита от различни емоционални преживявания. Призмата, през която гледаме дали едно нещо е добро или лошо, е единствено нашата гледна точка така че тя няма как да е общовалидна.

Научени сме да мислим, че нещата ни се случват за добро или за лошо, но ако такава презумпция не съществува. Ако случките представляват само опит, който тайно си складираме. Тогава мислите ни са единственият фактор, който влияе на получения опит. Този опит го украсяваме и окачествяваме с думите добро и лошо.

Дадена случка предизвиква някакви емоции вътре в нас. Спрямо вида на емоциите определяме каква е била тази случка. Заключение, което прави мисленето, идва от начина, по който сме се почувствали, т.е. спрямо реакцията ни окачествяваме ситуацията. Една постъпка винаги получава оценка. Действие, мисъл, чувство и дори вещь – всичко придобива етикет, залепен от нас самите. Това как ти възприемаш света не означава как аз го възприемам. Разликата между това, че няма добро и лошо и това, че съществува само опит, идва от факта, че реално ние винаги даваме оценка според начина, по който сме усетили ситуацията. Не сме апатични. Затова мисленето ни определя доброто и лошото, въпреки че нещата просто се случват.

Ако се пуснем по течението без да се замисляме, няма да има лоши и добри неща. Когато премахнем емоционалната оценка на ситуацията, получения опит става безполезен за нас. Тъй като емоционалната оценка на събитията ни помага да ги разделяме на правилно и грешно, ако тя не съществува няма да има за какво да използваме опита, който извличаме от ситуацията. Следователно мисленето ни помага чрез класификацията на събитията като добри или лоши да използваме придобитите знания. Теоретично е възможно да няма добро и лошо, но практически ние избираме върху коя проява да насочим мисленето си, определяйки добри и лоши неща.

Ние държим всичко да е под контрол и категоризирайки събития, преживявания или хора, по някакъв начин подреждаме света си, за да се ориентираме по-лесно в света около нас. Етикети си слагаме на действията, чувствата, отношенията. Но дали трябва да правим това. Окачествявайки човек, който не харесваме като лош, ние не се замисляме какви добри страни виждат хората, които харесват дадения човек. А в крайна сметка въпросният човек е и добър и лош, зависи откъде ще го погледнеш и какво избираш да видиш. Това, че ти слагаш етикет с надпис „лошо“, а някой друг слага етикета „добро“, няма значение, защото и двете са верни, както и защото какъвто и етикет да има даден човек, ситуация, предмет, то не е само и единствено това, което пише на етикета. Аз рисувам абстрактни картини. Ако зарадвам някого с произведенията си, означава че те са добро. Ако пък някой друг не разбира и не харесва

рисунките ми, означава че те са лошо. Кому е нужен този етикет. Дори в един момент дадена рисунка да предизвиква тъжни чувства в мен, в друг период може същата да ми носи радост. Етикетите ни пречат да пуснем контрола, а това пречи да се насладим на целия процес. В много случаи, когато допускаме грешки, т.е. лоши неща прекомерно се обвиняваме и затъваме в мрачни мисли, които ни пречат да видим, че нашата позиция не е изцяло лоша. Винаги можем да си помогнем като разгледаме и другата страна. Това ще ни направи по-обективни в заключението си. Заключение за нещата, за които наистина се замисляме, откриваме, че е някъде по средата – случилото се не е нито само добро, нито само лошо, а има и от двете. Дори когато нещо лошо ни се случи, след време когато сме „по-пораснали“ осъзнаваме какъв трамплин за успеха ни е било това падение. Такъв пример са многото неуспехи при създаването на иновациите променили света. И в това има логика, защото когато се провалиш, разбираш какво да направиш, за да станеш добър. Томас Едисън извършил 1000 неуспешни експеримента преди да изобрети електрическата крушка. Когато журналист го попитал какво е да се провалиш 1000 пъти, Едисън отвърнал: „Не съм се провалил. Просто открих 1000 начина, които не вършат работа.“. Друг път лошите неща в живота ни показват колко силни можем да бъдем. Такива са историите на много от известните личности за пътя към успеха. Уолт Дисни бил уволнен като редактор на вестник, понеже „не му достигали въображение и добри идеи“. Основателят на компанията „Уолт Дисни“ е пример, който показва, че може да използваш лошото обстоятелство и да създадеш нещо ново, което не е съществувало досега. Авторката на книгите за Хари Потър, Джоан Роулинг била отхвърляна от редица издателства, които са й повтаряли: „Съжаляваме, от това няма да стане добра книга“. Огромна загуба за милиони читатели по света би била, ако тя се беше оставила на този лош момент да я определя и се беше отказала. Ако аз бях робот нямаше да ми пука дали Дж. К. Роулинг би се отказала или е написала книгите. Но аз съм човек и ме интересува това, защото мога емоционално да се обвързва с книгите за Хари Потър. Ако го нямаше свързването със заобикалящия ни свят чрез емоциите, нямаше да има добро или лошо.

Идеята в главата ни може да има един образ, който коренно да се промени, когато идеята напусне своята роля като идея и се превърне в действителност. Няма добри или лоши неща. Да, това е прекрасна идея, защото дава обещание за сигурността, че каквото и да стане всичко е наред и въпреки това кой би се съгласил с нея в действителност и кой би реагирал с безразличие на всичко в живота му. В същото време това е ужасна идея, защото кой би искал да се лиши от добрите неща или от уроците, научени с помощта на лошите неща. Истина е, че само от начина, по който интерпретираме ситуациите, т.е. чрез мисленето ги определяме. Тъй като не сме сами на света, чуждата гледна точка е също толкова валидна колкото нашата. Изводът тогава е не да се вглъбяваме в доброто и лошото, а да се отпуснем по течението и да си позволим да видим шарените краски на живота.